

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **N. A.**, zast. Mgr. Jaroslavem Markem, advokátem se sídlem Kolínská 1686/13, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2013, č. j. OAM-5/ZA-ZA06-P10-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2015, č. j. 2 Az 7/2013 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím citovaným v záhlaví tohoto rozsudku nevyhověl žádosti žalobce a rozhodl, že se mu neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobce toto rozhodnutí napadl u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který jeho žalobu zamítl rozsudkem citovaným v záhlaví.

[3] Tvrzení žalobce o potížích způsobených členstvím ve straně *Mekenim Kyrgyzstan* a účasti na souvisejících mítincích v letech 2005 a 2010 soud porovnal se zjištěnými skutečnostmi (členský průkaz strany vystavený až v roce 2010; po protestech v roce 2005 bylo zatčeno 220 demonstrujících osob, ihned následující den jich však 218 bylo propuštěno, pouze dva organizátoři byli potrestáni, a to pěti dny administrativního vězení; v roce 2008 byl žalobci vydán cestovní pas, tedy musel spolupracovat se státními orgány; žalobce sám nebyl nikdy trestně stíhán, předvolání, na která poukazuje, byla za účelem svědeckého výslechu; po protestech v roce 2010 byly odsouzeny čtyři osoby, avšak nikoli za trestné činy přímo související s organizací či účastí na demonstraci; žalobci opustil vlast na vlastní cestovní doklad, taxíkem a na běžném hraničním přechodu). Na tomto základě vyhodnotil azylový příběh žalobce jako nedůvěryhodný a nenaplňující důvody dle zákona o azylu. Neshledal ani důvody k udělení humanitárního azylu. Důvodem pro něj nemůže být skutečnost, že úroveň zdravotní péče v České republice je vyšší

než v Kyrgyzstánu. Výše uvedené skutečnosti neodůvodňují ani udělení doplňkové ochrany podle § 14a či § 14b zákona o azylu.

[4] Proti rozsudku městského soudu nyní žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Stěžovatel tvrdil naplnění kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“).

[6] Nejprve upozornil na nedostatky ve fungování kyrgyzských policejních, justičních a bezpečnostních složek, a proto se ohradil proti tvrzení, že nevyužil dostupné prostředky vnitrostátní ochrany. Dále namítl, že nebylo zohledněno jeho zadržení po demonstraci, které bylo spojeno s bitím a mučením. Poukázal na to, že mu bylo zasláno předvolání k výslechu a jen díky tomu, že se skrýval v horách, se mu podařilo vyhnout trestu. Také vyjádřil názor, že mu nemůže být kladeno za vinu, že nepodložil své tvrzení o vydaném zatykači. Případné nesrovnalosti měly být vyjasněny doplňujícím pohovorem. Poté odporoval hodnocení soudu spojenému s členským průkazem a cestovním pasem. Namítl, že pokud by se jej soud dotázal, vysvětlil by, že cestovní pas si lze v Kyrgyzstánu „koupit“ a průkaz byl vystavený nově.

[7] Posouzení podmínek k udělení humanitárního azylu bylo dle názoru stěžovatele nepřezkoumatelné, neboť nebylo řádně zhodnoceno, zda je ohrožen na životě a do jaké míry, nebyla vzata v potaz nemožnost implantace stenu. Nedostatečné bylo i posouzení udělení doplňkové ochrany. Vzhledem k tomu, že byl bit a nehumánními prostředky nucen k výpovědi o dalších členech strany, existuje reálné nebezpečí v případě návratu do země původu, což potvrzují i zprávy, které jsou součástí spisového materiálu. Reálné je i nebezpečí ohrožení života v případě recidivy infarktu.

[8] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[9] Žalovaný uvedl, že tvrzení stěžovatele konfrontoval s objektivními informacemi, které o Kyrgyzstánu zjistil, vzal v potaz i materiály předložené stěžovatelem. Z těchto informací nelze dovodit, že by byl na základě své praktické agitační a organizační činnosti pronásledován nebo že by s ním z tohoto důvodu bylo nepřiměřeně zacházeno.

[10] Dále odporoval tvrzení stěžovatele, že se dostatečně nezabýval jeho zdravotním stavem. Bylo doloženo, že v zemi původu existuje adekvátní léčba, a rozdílná úroveň zdravotní péče není důvodem pro udělení humanitárního azylu. Vyjádřil přesvědčení, že se dostatečně zabýval i naplněním podmínky vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, ale neshledal, že by skutečně hrozila.

[11] Z uvedených důvodů setrval na svém rozhodnutí, ztotožnil se s napadeným rozsudkem a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro její nedůvodnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105

pokračování

odst. 2 s. ř. s.). Poté se zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, neboť tato vada by vylučovala jeho věcný přezkum; ověřil také, zda rozsudek netrpí jinými vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Konečně přistoupil k otázce přijatelnosti kasační stížnosti (§ 104a s. ř. s.).

IV. a) Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku

[13] Stěžovatel městskému soudu vytýkal, že měl doplnit dokazování o jeho výsledcích, aby vysvětlil, proč disponoval cestovním dokladem vydaným v době jeho skrývání a že členský průkaz strany *Mekenim Kyrgyzstan* byl sice vydaný nově, nicméně stěžovatel byl členem této strany již dříve. Také tvrdil, že nebylo řádně posouzeno, do jaké míry by byl ohrožen na životě v případě recidivy infarktu. Obecně zpochybnil dostatečnost odůvodnění napadeného rozsudku.

[14] Tyto námitky jsou částečně opodstatněné, nenaplnují však kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud přisvědčuje tomu, že městský soud zatížil řízení vadou, neboť bez dalšího zpochybnil důvěryhodnost tvrzení o počátku členství stěžovatele ve straně *Mekenim Kyrgyzstan* tím, že průkaz členství byl vystaven až v roce 2010. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného však nevyplývá, že by k tomuto závěru dospěl i on, stěžovatel tedy neměl důvod předkládat další tvrzení (případně důkazy), kterými by své členství a jeho vznik doložil. Je nicméně třeba zdůraznit, že městský soud důvěryhodnost azylového příběhu žalobce vztahujícího se k období mezi první a druhou demonstrací (tedy mezi lety 2005 a 2010) zpochybnil i jinými skutečnostmi. Dále je podstatné, že ani s ohledem na události spojené s druhou demonstrací neshledal, že by byly naplněny azylové důvody taxativně vymezené zákonem o azylu. Uvedené pochybení tedy nemohlo mít vliv na zákonnost rozsudku, neboť lze dovodit, že výrok rozsudku by byl stejný i za situace, kdy by k vadě řízení nedošlo (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 – 59; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[16] Námitky stěžovatele týkající se cestovního pasu a možností jeho obstarání jsou sice obdobné, nelze však dospět ke shodnému závěru. Skutečnost, že stěžovateli byl vydán cestovní pas v době, kdy se měl skrývat, zdůrazňoval již žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí. Stěžovatel ovšem proti tomuto závěru v žalobě nic nenamítal, proto městský soud nepochybil, pokud tuto skutečnost považoval za dostatečně objasněnou a nepožadoval další vyjádření. Jak již bylo uvedeno, stěžovatel měl prostor, aby se touto otázkou zabýval v žalobě, ale neučinil tak.

[17] Důvodná není ani námitka, že se městský soud dostatečně nezabýval ohrožením života stěžovatele z důvodu hrozící recidivy infarktu. Soud vycházel ze zjištění žalovaného, že v Kyrgyzstánu je dostupná kardiologická péče i léky, které má stěžovatel užívat (buď stejné nebo obdobné). Proto i on uzavřel, že horší úroveň zdravotní péče v Kyrgyzstánu není důvodem k udělení humanitárního azylu.

[18] Další tvrzení stěžovatele o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku byla zcela obecná, Nejvyšší správní soud tedy pouze dodává, že napadený rozsudek netrpí ani jinými vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

IV. b) Nepřijatelnost kasační stížnosti

[19] Poté se v souladu s § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud

takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního zdejší soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“.

[20] Nejvyšší správní soud v namítaných skutečnostech neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele, a to v mezích vytyčených výše citovaným usnesením prvního senátu.

[21] Rozsudek městského soudu vychází z toho, že výpověď stěžovatele je nedůvěryhodná a nebyly naplněny azylové důvody, které jsou taxativně stanoveny v zákoně o azylu. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu sice není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí, a je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57), v posuzované věci však městský soud dostatečně zdůvodnil, proč jsou tvrzení stěžovatele o tom, že byl po první demonstraci na několik měsíců zadržen, bit a mučen policií, pro utrpená zranění hospitalizován a po několika dnech z nemocnice utekl a musel se tři roky skrývat a že na něj byl vydán zatykač, nedůvěryhodná. Konkrétní skutečnosti, které tento závěr podpořily, jsou vyjmenovány v bodě [3] tohoto rozsudku. Nevěrohodnost tvrzení znemožňuje shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) i b) zákona o azylu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 – 105).

[22] K tomu lze pouze dodat, že ve zbytku nemohl být azylový příběh stěžovatele (tedy prostá činnost ve straně *Mekenim Kyrgyzstan*, účast na mítincích, obdržení předvolání ke svědeckým výslechům) relevantní, neboť nebylo doloženo, že by byl za uplatňování politických práv pronásledován (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2004, č. j. 3 Azs 1/2004 – 68). Nejvyšší správní soud dále podotýká, že stěžovatel nijak konkrétně nerozporoval závěr o tom, že netvrdil azylové důvody, které by bylo možno podřadit pod § 12 písm. b) zákona o azylu. K této otázce tedy pouze obecně odkazuje na svou dřívější judikaturu (rozsudky ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82; ze dne 21. 5. 2008, č. j. 2 Azs 48/2007 – 71; ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70) a konstatuje, že na základě spisového materiálu shromážděného žalovaným bylo dostatečně vyhodnoceno, že stěžovateli nehrozí pronásledování.

[23] Stěžovatel se dále dovolává toho, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55) je na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv; míra volnosti uvážení správního orgánu je limitována pouze zákazem libovůle. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře specifikoval skutečnosti, které jsou obvyklými důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů, tím však není lepší zdravotní péče v České republice (srovnej např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 Azs 14/2013 - 16). Zdravotní stav stěžovatele nevybočuje z rámce běžné lékařské péče v Kyrgyzstánu a relevantní v tomto smyslu nemůže být tvrzená možnost recidivy infarktu.

[24] Ani námitka stěžovatele, že splňuje podmínky udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, není opodstatněná. Tvrzení o zadržení stěžovatele a jeho bití byla vyhodnocena jako nedůvěryhodná a na základě obsahu správního spisu bylo dostatečně zhodnoceno, proč ani nepředstavují reálné nebezpečí ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva. Stěžovatel v tomto smyslu výstižně poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, nevedl

pokračování

však, proč by s ním měl být napadený rozsudek v rozporu, a Nejvyšší správní soud sám takové pochybení neshledal.

[25] Možnost recidivy infarktu je pouhou spekulací a dle zjištění žalovaného je v Kyrgyzstánu dostupná léčba. Nelze jistě vyloučit, že by doplňková ochrana byla cizinci udělena i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu; tato nedostatečnost by však musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69), což z uvedených okolností ani náznakem nevyplývá.

[26] Nejvyšší správní soud se nezabýval námitkami stěžovatele, kterými zpochybňoval fungování kyrgyzských policejních, justičních a bezpečnostních složek, související nevyužití dostupných prostředků vnitrostátní ochrany a neprovedení doplňujícího pohovoru, neboť byly poprvé uplatněny až v kasační stížnosti. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 – 43, publikované pod č. 685/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dále nehodnotil okolnosti vydání pasu, neboť stěžovatel je poprvé tvrdil až v kasační stížnosti. Podle § 109 odst. 5 s. ř. s. k nim tedy nepřihlíží.

V. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[28] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu